

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **A. S.**
zastoupen JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou
sídlem Karlovo nám. 18, Praha 2

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

za účasti: **Š. P.**

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. července 2024, č. j. MV-96855-4/SO-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a rozhodla tak, že v části výroku I. a II. potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 2. 5. 2024 č. j. OAM-4964-6/PP-2024, a v části výroku III. odvolání jako nepřípustné zamítla. Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím správní orgán výrokem I. zamítl žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, neboť žalobce v době podání žádosti nebyl podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o pobytu cizinců“), oprávněn pobývat na území České republiky. Výrokem II. byla dle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců žalobci stanovena lhůta 30 dnů ode dne oznámení rozhodnutí k vycestování z území České republiky a výrokem III. byl vyloučen dle § 85 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „správní řád“) odkladný účinek odvolání.

II. Žalobní argumentace

2. Žalobce uvedl pouze jeden žalobní bod, ve kterém namítl nepřezkoumatelnost a nezákonnost rozhodnutí. Žalovaná dle žalobce opřela napadené rozhodnutí o jeho neoprávněný pobyt na území České republiky v době, kdy učinil podání žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu jako vzdálený rodinný příslušník občana EU. Žalobce je toho názoru, že žalovaná dostatečně přezkoumatelným způsobem nedostála své povinnosti při posouzení jeho žádosti a nevycházela z konkrétních skutečností. Žalobce uvedl, že v minulosti pobýval na území České republiky v rámci realizované zaměstnanecké karty. Dále podrobně popsal časovou osu jeho pobytu na území České republiky a s tím související správní a soudní řízení. Odkázal také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2023, č. j. 3 Azs 271/2022-26, který se dle jeho názoru uvedenou problematikou zabýval a dopadá i na projednávaný případ.
3. Žalobce dále sdělil, že pokud český zákonodárce rozhodl o rozšíření právní úpravy přijaté původně na úrovni Evropské unie pro přeshraniční situace rovněž na situace čistě vnitrostátní, nemůže aplikační praxe do takto rozšířeného aplikačního rámce zpětně vsouvat zužující podmínky, které se vztahovaly na přeshraniční situace v rámci Evropské unie, avšak ve vnitrostátních situacích nemohou nalézt racionální uplatnění. Unijní právo samo o sobě nezakazuje „obrácenou diskriminaci z důvodu státní příslušnosti“ v podobě, kdy členský stát zachází se svými vlastními státními příslušníky hůře než s občany jiných členských států. Odlišné zacházení ve srovnatelných situacích nicméně může být v rozporu s vnitrostátním imperativem rovné důstojnosti v právech a zákazem diskriminace ve smyslu čl. 1 a čl. 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.
4. Pobytová oprávnění statických občanů členských států, kteří nevyužili své právo volného pohybu, a jejich rodinných příslušníků nespádají do působnosti směrnice 2004/38/ES. Úprava těchto otázek tak zůstává v pravomoci členských států. Proto i stanovení pobytových oprávnění na území ČR pro státní občany ČR a jejich rodinné příslušníky přísluší českému zákonodárci. Ten přitom svoji pravomoc využil tak, že již zavedený režim rodinných příslušníků občanů EU, jež plyne ze směrnice 2004/38/ES a který je transponován citovanými ustanoveními ZPC (zejména § 15a odst. 1 a 2 a § 87b), rozšířil i

na cizince, kteří jsou rodinnými příslušníky občanů ČR. Tento závěr jasně plyne z § 15a, který výslovně stanoví, že ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.

5. Závěrem žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení

III. Vyjádření žalované a osoby zúčastněné na řízení k žalobě

6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jelikož některé námitky žalobce vznesl již v průběhu odvolacího řízení. Ke zbylým námitkám žalovaná uvedla následující. Žalobce se považuje za rodinného příslušníka – druha občanky Evropské unie, paní Š. P.. Jediné, co do spisu doložil v rámci prokázání trvalosti a hloubky partnerského vztahu s družkou, byl její cestovní doklad a čestné prohlášení.
7. Co se týká neoprávněného pobytu žalobce na území, tak tento pobýval na území České republiky na základě zaměstnanecké karty, s platností do 18. 7. 2021. Dne 9. 12. 2019 žalobce požádal o změnu zaměstnavatele, avšak tato žádost mu byla zamítnuta. K zániku zaměstnanecké karty došlo dne 17. 12. 2019 (žádost o povolení k přechodnému pobytu na území podal až dne 28. 3. 2024). Deklarovaný vztah žalobce s družkou vznikl v době (říjen 2021), kdy mu muselo být zřejmé, že jeho pobyt na území České republiky je nejistý a trvalost vztahu ohrožena.
8. Žalovaná uvedla, že novelizací zákona o pobytu cizinců došlo k podstatné změně týkající se postavení rodinných příslušníků občanů Evropské unie. Rodinní příslušníci občanů Evropské unie byli rozděleni do dvou kategorií, přičemž toto rozdělení odpovídá právě směrnici č. 2004/38/ES. První kategorii rodinných příslušníků upravuje § 15a odst. 1 a 2 téhož zákona a druhou kategorií upravuje potom odst. 3 předmětného ustanovení. Třetí odstavce odpovídá tzv. oprávněným osobám. Pro rodinné příslušníky občanů Evropské unie dle § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců zákonná úprava určuje postup dle § 20 odst. 6 zákona tohoto zákona pro získání krátkodobého víza. Arménská republika navíc patří mezi státy, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum. Tím žalobce nedisponoval.
9. Žalovaná shledala, že nebylo namístě jakkoliv doplňovat skutkový stav ohledně existence trvalého partnerského vztahu žalobce s družkou, a vyhodnotila, že se správní orgán I. stupně zabýval přiměřeností dopadů napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce dostatečným způsobem, tj. adekvátně tomu, co sám tvrdil. V tomto směru tedy neshledala procesní pochybení správního orgánu I. stupně nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav. Bylo výlučně na žalobci, aby prokázal konkrétní okolnosti svědčící takovému zásahu, což neučinil. Napadeným rozhodnutím poté automaticky nemusí dojít k rozdělení partnerů. Pro rodinné příslušníky občanů Evropské unie zahrnuté v definici § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců jsou v ustanovení § 87b odst. 3 písm. d) definovány specifické náležitosti žádosti a v § 87e odst. 1 písm. i) zákona jsou upraveny i specifické důvody zamítnutí žádosti. Na případ žalobce dopadá pouze česká právní úprava obsažená v zákoně o pobytu cizinců. Unijní právní úprava pro oblast volného pohybu osob, zejména pak směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 29. 4. 2004 č. 2004/38/ES (dále jen „směrnice 2004/38/ES“), jejíž ustanovení byla do českého právního řádu implementována (a průběžně doplňována) zákonem o pobytu cizinců, resp. jeho novelami, pro vstup a

pobyt rodinných příslušníků občanů Evropské unie uvedených v čl. 3 odst. 2 směrnice 2004/38/ES ponechává nastavení konkrétních podmínek na národní právní úpravě. Žalobci tak neplyne z unijních právních předpisů právo na udělení pobytového oprávnění, a to s ohledem na skutečnost, že žádá o přechodný pobyt jako druh, tedy rodinný příslušník spadající pod definici č. 3 odst. 2 směrnice 2004/38/ES.

10. Žalovaná vyhodnotila námitky jako nedůvodné. Dále shrnula, že v daném případě byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí žádosti žalobce, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo dostatečně a řádně odůvodněno a je v souladu s platnými právními předpisy. Žalovaná je rovněž toho názoru, že z její strany nedošlo k pochybení při aplikaci zákonných ustanovení a v daném případě neshledala porušení základních zásad správního řízení. Odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje veškeré zákonem stanovené náležitosti.
11. Závěrem žalovaná navrhl, aby Krajský soud v Hradci Králové žalobu jako nedůvodnou zamítl.
12. Osoba zúčastněná na řízení pouze stručně uvedla, že „souhlasí s veškerou účastí týkající se“ žalobce.

IV. Posouzení krajského soudu

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.). O věci samé rozhodl soud bez jednání, neboť účastníci řízení s tím souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
14. Na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
15. Dodává ještě, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že správní orgán (jakož i správní soud) je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, neboť jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek.“ K tomu také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2017, č. j. 7 Ads 74/2017 – 31, dle něhož „není povinností

správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpírně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, III. ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).“

A. Skutkový stav věci

16. Žalobce je státním příslušníkem Arménské republiky, zemi původu opustil v roce 2019, kdy přijel do České republiky za účelem práce. O mezinárodní ochranu požádal v roce 2017 a v roce 2020 a to v reakci na nutnost vycestovat zpět do Arménie, neboť mu skončilo pobytové oprávnění na území České republiky. K důvodům žádosti prioritně uvedl jeho obavu z válečného konfliktu v Náhorním Karabachu. Žalobci bylo rozhodnutím Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort vedené pod č.j. KRPS-306602-24/ČJ-2020-010022 ze dne 16.12.2020, uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců na území ČR, správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 rok. Dne 23. 7. 2024 bylo usnesením poznamenaným do spisu podle § 66 odst. 2 správního řádu, správní řízení zastaveno. Dne 28. 3. 2024 podal žalobce žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu jako rodinný příslušník občana České republiky ve smyslu § 15a odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb. K žádosti o přechodný pobyt předložil žalobce potvrzení o vedeném řízení.
17. Dne 12. 4. 2024 správní orgán I. stupně vyzval žalobce ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu k uplatnění možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a k případnému vyjádření se k těmto podkladům před vydáním rozhodnutí. Žalobce svého práva nevyužil.
18. Správní orgán I. stupně rozhodnutím č. j. OAM-4964-6/PP-2024 ze dne 2. 5. 2024, výrokem I. zamítl žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, neboť žalobce v době podání žádosti nebyl podle zákona o pobytu cizinců oprávněn pobývat na území České republiky. Výrokem II. byla dle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců žalobci stanovena lhůta 30 dnů ode dne oznámení rozhodnutí k vycestování z území České republiky a výrokem III. byl vyloučen dle § 85 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „správní řád“) odkladný účinek odvolání.
19. Dne 17. 5. 2024, tedy v zákonné lhůtě, podal žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně blanketní odvolání, ve kterém pouze sdělil, že s rozhodnutím nesouhlasí a označil ho za nezákonné. Žalobce odvolání na výzvu ze dne 28. 5. 2024 nijak nedoplnil.
20. Dne 14. 12. 2023 vydala žalovaná napadené rozhodnutí o odvolání č. j. MV-96855-4/SO-2024.

B. Právní závěry

21. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že **žaloba je nedůvodná**.
22. Při posouzení věci krajský soud vyšel zejména z následující právní úpravy:
23. Podle § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců se tento zákon nevztahuje na cizince, který je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, cizincem, který je strpěn na území, azylantem nebo osobou požívající doplňkové ochrany, nestanoví-li tento zákon nebo zvláštní právní předpis jinak.

24. Podle § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely tohoto zákona rozumí jeho
- a) manžel,
 - b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje,
 - c) potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie a
 - d) potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.
25. Podle odst. 2 téhož ustanovení se rodinným příslušníkem občana Evropské unie dále rozumí cizinec, který je ke státnímu občanu České republiky přihlášenému k trvalému pobytu na území ve vztahu uvedeném v odstavci 1 písm. a) až d).
26. Konečně podle odst. 3 téhož ustanovení se rodinným příslušníkem občana Evropské unie dále rozumí cizinec, který
- a) je příbuzným občana Evropské unie nebo státního občana České republiky přihlášeného k trvalému pobytu na území a
 - 1. je v zemi, z níž pochází, osobou vyživovanou tímto občanem Evropské unie nebo státním občanem České republiky,
 - 2. je v zemi, z níž pochází, členem domácnosti tohoto občana Evropské unie nebo státního občana České republiky, nebo
 - 3. u kterého vážné zdravotní důvody naléhavě vyžadují osobní péči tohoto občana Evropské unie nebo státního občana České republiky, nebo
 - b) má s občanem Evropské unie nebo se státním občanem České republiky přihlášeným k trvalému pobytu na území řádně doložený trvalý partnerský vztah.
27. Podle § 87e odst. 1 písm. i) bod 1 zákona o pobytu cizinců zamítne ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu, jestliže žadatel, který není rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle § 15a odst. 1 nebo odst. 2, v době podání této žádosti není podle tohoto zákona oprávněn pobývat na území.
28. Posledně citované ustanovení bylo do zákona o pobytu cizinců vloženo novelizací provedenou zákonem č. 274/2021 Sb. a nabylo účinnosti dne 2. 8. 2021. Z důvodové zprávy vyplývá, že šlo o reakci zákonodárce na nález Ústavního soudu ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17, který zrušil § 169r odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců jako protiústavní. Důvodem byla skutečnost, že původní úprava ukládala Ministerstvu vnitra v daném případě zastavit řízení (nikoliv zamítnout žádost). Tím ovšem bylo cizincům odnímáno ústavní právo na soudní ochranu, neboť o jejich žádosti nebylo rozhodováno meritorně. V důvodové zprávě je zopakován sledovaný cíl uvedené právní úpravy, tedy boj proti zneužívání postavení údajného rodinného příslušníka občana ČR nebo EU k legalizaci nelegálního pobytu na území ČR, a současně se poukazuje na to, že nová právní úprava již počítá se zamítnutím žádosti, tedy s meritorním rozhodnutím, čímž zákonodárce vyhověl výhradám Ústavního soudu.

29. Předmětnou novelizací došlo také k podstatné změně týkající se postavení rodinných příslušníků občanů Evropské unie. Rodinní příslušníci občanů Evropské unie jsou nyní rozděleni do dvou kategorií, přičemž toto rozdělení odpovídá právě směrnici č. 2004/38/ES. První kategorii rodinných příslušníků upravuje § 15a odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců a druhou kategorii upravuje potom odst. 3 předmětného ustanovení. Třetí odstavce odpovídá tzv. oprávněným osobám ve smyslu směrnice, konkrétně čl. 3 odst. 2. Jedná se o vzdálenější rodinné příslušníky, kterým má být vstup a pobyt na území konkrétního členského státu usnadněn, avšak za podmínek definovaných v právní úpravě konkrétního členského státu. Postavení těchto osob tedy nemusí být stejné jako postavení rodinných příslušníků dle § 15a odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Soud přitom považuje za nesporné, že žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. U kategorie rodinných příslušníků dle odst. 3 téhož ustanovení zákon o pobytu cizinců stanovuje několik procesních odlišností, přičemž jednou z nich je i podmínka obsažená ve výše citovaném § 87e odst. 1 písm. i) tohoto zákona. Správní orgán I. stupně v rámci řízení zjistil, že žalobce tuto podmínku nesplňuje, a proto jeho žádost bez dalšího zamítl. S tímto závěrem se soud zcela ztotožňuje: ostatně žalobce ani netvrdí, že by disponoval oprávněním k pobytu dle zákona o pobytu cizinců. Argumentace žalobce proti tomuto závěru nemůže obstát.
30. Závěrem soud podotýká, že žalobcem uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2023, č. j. 3 Azs 271/2022-26, na nyní projednávaný případ nedopadá, jelikož v uvedené věci se Nejvyšší správní soud zabýval výkladem § 15a odst. 2 písm. a) bodu 1 ve spojení s § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 1. 8. 2021; nelze tedy závěry uvedeného rozsudku aplikovat na aktuální znění §15a zákona o pobytu cizinců.
31. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal námitky žalobce důvodnými, ověřil, že rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, přičemž správní orgány dostatečně a přezkoumatelně odůvodnily, proč žalobci byla žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítnuta.

V. Závěr a náklady řízení

32. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.
34. Osobě zúčastněné na řízení náklady na řízení přiznány být nemohly. Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. má totiž osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Taková situace v dané věci nenastala. Osoba zúčastněná na řízení se navíc náhrady nákladů řízení ani nedomáhala.

Poučení

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 15. října 2024

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce